

Державне регулювання міжнародної міграції повинно враховувати означену цільову функцію мігранта з огляду реального збільшення вигід для власної економіки. Наприклад, мігрант може зробити вибір на користь приймаючої країни, незважаючи на те, що в країні свого походження за ті самі кошти він міг би придбати значно більший обсяг матеріальних благ. Виграш приймаючої країни у цьому випадку зростає, оскільки кошти, що могли б бути надісланими до інших країн, у більшій мірі, або і повністю залишаються всередині країни. Найважливішим, на нашу думку, елементом у цьому випадку є законодавче регулювання у приймаючій країні. Якщо мігрант може вільно проживати у приймаючій країні та мати широкий обсяг прав, що дозволить йому повноцінно взаємодіяти з іншими економічними суб'єктами, то привабливість такої країни для постійного проживання зростає. Відповідно зростуть і економічні вигоди такої країни.

Нормативно-правовою базою для цього є Загальна Декларація з прав людини (UN General Assembly, 1948), Конвенція з економічних, соціальних та культурних прав людини (UN General Assembly, 1966), Конвенція про захист прав усіх трудящих мігрантів та їх сімей (UN General Assembly, 1990), які закріплюють за державами-учасницями цих договорів можливість надавати мігрантам обсяг прав, рівний обсягу прав своїх громадян, за винятком права голосу, участі у державному управлінні та війсьній сфері.

Отже, розширення обсягу прав мігрантів у приймаючій країні веде до збільшення її привабливості, що, в свою чергу, веде до збільшення коштів, які мігранти витрачають всередині країни, та зменшення обсягу особистих грошових переказів, що в результаті призводить до збільшення загальних економічних вигід від міграції для приймаючої країни.

1. Massey, D., Arango, J., Hugo, G., Kouaouci, A., Pellegrino, A., & Taylor, J. (1993). *Theories of International Migration: A Review and Appraisal*. *Population and Development Review*, 19(3), 431-466. doi:10.2307/2938462

2. Stanojoska, Angelina & Petrevski, Blagojce. (2012). *Theory of push and pull factors: a new way of explaining the old*.

3. UN General Assembly. (1948). "Universal declaration of human rights" (217 [III] A). Paris. Retrieved from <http://www.un.org/en/universal-declaration-human-rights/>

4. UN General Assembly (1966), *International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights*, United Nations, Treaty Series, vol. 993, p. 3, available at: <http://www.refworld.org/docid/3ae6b36c0.html> [accessed 29 September 2018]

5. UN General Assembly (1990), *International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of their Families*, A/RES/45/158, available at: <http://www.refworld.org/docid/3ae6b3980.html> [accessed 29 September 2018]

6. World Bank (2009). *System of national accounts 2008 (English)*. Washington, DC: World Bank. <http://documents.worldbank.org/curated/en/417501468164641001/System-of-national-accounts-2008>

7. World Bank (n.d.). *Personal remittances, received (current US\$)*. Retrieved September 23, 2018, from <https://data.worldbank.org/indicator/BX.TRF.PWKR.DT.GD.ZS>

Мірзосєва Д.Р.

студ. групи МА-44

Науковий керівник – к.е.н., доц., доц. каф. ММП

Пушк-Ковальська О.О.

ІННОВАЦІЙНА ОСНОВА РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

В епоху глобалізації однією із визначальних сфер стала інноваційна. Її розвиток сприяє формуванню конкурентних переваг держав у напрямках виробництва та загального добробуту населення. Для багатьох країн, що розвиваються інноваційна сфера стала основою економічного розвитку. Тому доцільно розглянути можливість інноваційного розвитку України та її місце серед інших держав світу за допомогою глобального індексу інновацій.

Глобальний індекс інновацій – це індекс, який вимірює інноваційність економік різних держав. Даний показник обчислюється як середнє значення двох суб-індексів: суб-індексу ресурсів та суб-індексу результатів. У свою чергу кожен суб-індекс враховує конкретні параметри економіки [1]. Україна станом на 2018 р. займає 43 позицію порівняно з 63 позицією у 2014 за загальним індексом [1]. Варто зазначити, що за суб-індексом результатів Україна займає 35 місце, а за суб-індексом ресурсів 75 [1]. Таким чином українська інноваційна сфера продукує значно кращі результати, порівняно з вхідними ресурсами. Розглянемо детально складові кожного суб-індексу (рис. 1).

Рис.1. Позиції параметрів суб-індексів глобального індексу інновацій України у 2018р.

[1]

Отже, найвищу позицію у суб-індексі результатів займають освітні та технологічні результати, а у суб-індексі ресурсів людський капітал та дослідження, які визначаються сильними позиціями та перевагами у групі країн з рівнем доходів нижче середнього.

Крім цього, сильними позиціями також є креативні результати та досвід у бізнесі. Абсолютною сильною позицією є коефіцієнт ефективності інновацій, який протягом останніх 5 років перевищує середнє значення у загальному рейтингу [1] (рис.2).

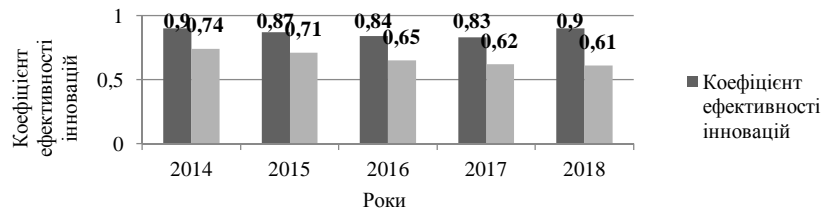

Рис.2. Динаміка коефіцієнту ефективності інновацій України та середнього у загальному рейтингу [1]

Для визначення впливу кожної складової індексу на загальне його значення було проведено факторний аналіз. У результаті було виявлено, що покращення складових суб-індексу ресурсів (на 1,66) призвело до більшого зростання загального значення індексу, ніж покращення складових суб-індексу результатів (на 1,1) протягом 5 досліджуваних років. Зважаючи на це необхідно використати результати інноваційного процесу для розвитку ресурсів, зокрема інфраструктури та досвідченості у бізнесі та на ринку, що сприятиме подальшому підвищенню рівня інноваційності економіки країни.

Враховуючи проведений факторний аналіз складових глобального індексу інновацій, для української економіки пріоритетним напрямом є покращення вхідних ресурсів за рахунок ефективних результатів. Факторний аналіз продемонстрував доцільність врахування складових суб-індексу ресурсів для підвищення ефективності результатів інноваційного процесу та, як наслідок, забезпечення комплексності заходів для зростання глобального індексу інновацій шляхом становлення стійких взаємозв'язків між складовими інноваційного процесу України.

1. *The Global Innovation Index 2018: Energizing the World with Innovation* Cornell University, INSEAD, and the World Intellectual Property Organization, 2018.

Мурза В. М.

студ. групи ЕВ-31

Науковий керівник – доц. каф. ММП Босак А. О.

ПРОБЛЕМИ ТА ІННОВАЦІЇ У ВИРОБНИЦТВІ СТАЛІ

Сталь – найважливіший у світі інженерно-будівельний матеріал, який використовується для виробництва найрізноманітнішої продукції: автомобілів та будівельних конструкцій, побутової та медичної техніки, транспортних засобів, машин і механізмів.

Світове виробництво сталі за 1996-2016 рр. збільшилось з 751 до 1628 млн. т (на 877 млн. т або 216 %) (рис. 1), однак при цьому металургійна промисловість має чимало проблем, серед яких: управління твердими відходами; наявність надлишкових потужностей; забруднення навколишнього середовища; нелінійне зростання попиту.

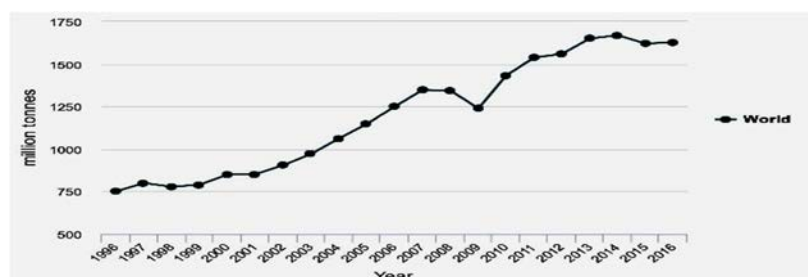

Рис. 1. Світове виробництво сталі, 1996-2016 року (млн. т) [1]

Основною проблемою залишається забруднення навколишнього середовища. Підприємці впроваджують інноваційні програми, спрямовані на зменшення забруднення довкілля. Існує кілька ініціатив, спрямованих на зменшення викидів парникових газів.

Найбільш розвинутою європейською ініціативою щодо скорочення викидів парникових газів у технологіях виробництва сталі є ULCOS (Ultra-Low Carbon dioxide Steelmaking). ULCOS охоплює усі основні металургійні заводи ЄС, інженерних партнерів, університети та НДІ. Програму планують продовжувати до